

en stille, sværmerisk Tilbedelse. Hvergang man fortalte hende noget, udbrød hun med taarefyldte Øjne: „O, det maa De endelig fortælle Hr. Sidenius,“ — eller: „Hvor det vil more vor kære Ven at høre!“ Noget af det første, hun foretog sig efter Ankomsten til Rom, var at træffe Aftale med en Billedhugger om at modellere hans Byste.

Per mærkede godt, at den gamle Dame var bleven en ganske viljeløs Ting i hans Haand. Han havde maattet fortælle hende udførligt om sine Fremtidsplaner, og hun havde straks tilbudt ham sin Støtte. Da hun hørte om det Interessentskab til Virkeliggørelse af hans Ideer, som netop var under Dannelse, blev hun saa begejstret, at hun endog talte om at sælge det ene af sine Godser for at sikre Foretagendet.

Per tænkte dog slet ikke paa at drage nogen personlig Fordel af sin Magt over dette stakkels syge Menneske, allermindst efter at det var gaaet op for ham, at hun ansaa ham for en naturlig Søn af hendes afdøde Broder, — en Vildfarelse, han jo ikke selv var helt uskyldig i.

Desuden optoges han for hver Dag mere af det nye og fremmedartede Liv, han saae omkring sig. Som solglad Nordbo nød han den klare Himmel og den lune, bløde Luft. Aldrig havde han følt sig saa sund og stærk paa Sjæl og Legeme som nu! Hans Ansigt med det lille mørke Fipskæg havde paa faa Dage faaet en næsten malmbrun Tone, mod hvilken Øjnene skinnede dobbelt blaa. Naar han om Eftermiddagen spaserede paa *Monte Pincio* sammen med Baronessen og Hofjægermesterinden, klædt i en ny, lysegraa Sommerdragt, hændte det mere end een Gang, at en sortøjet Skønhed sendte ham et brændende Blik over Viftekanten.

Han boede ikke paa samme Hotel som de to Søstre men indfandt sig daglig hos dem for at ledsage dem paa Spasereture eller følge dem til den skandinaviske Forening, hvor de hver Eftermiddag læste Aviserne. Han kunde nok lide det Skær af medfødt Fornemhed, hvormed de to Adelsdamers Selskab forlenede ham. Han nød de fornemme Titler, som Hotelejere og den Slags Folk overalt tildelte ham. Paa hans egne Landsmænd